

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Tezaurul românesc

Colonel conf. univ. Dr. Aurel DAVID

Prin anii '60-70, când Ceausescu îl întrebă pe Brejnev (prin Al. Bârlădeanu) despre Tezaur, rusul răspundea că nu știe;

- În anii '90, o carte a lui Grigore Mihail Romașcanu ("Tezaurul de la Moscova") aduce prima lumină, prin prezentarea de documente franceze, care dovedeau că Tezaurul României era o garanție pt. România Mare. Deci asta era prețul...;

- Materialul de față merge mai departe și arată destinația finală a Tezaurului: Paris și Londra! Cum era de așteptat!

Tezaurul României: lucruri pe care Bruxelles-ul nu ar vrea să le aflați

19 februarie 2014

Un secol de zvonuri peste o tăcere de aur: soarta Tezaurului României este, probabil, unul dintre cel mai bine păstrate secrete ale istoriei secolului trecut. Acel gen de secret al unei istorii în care curge mult sânge decât cerneală. Însă, atât cât s-a pus cerneală în tratatele de pace din războai, ar fi suficient pentru un cercetător atent ca să reconstituie traseul aurului, cu totul neașteptat, pe care îl veți regăsi și în cronologia din ancheta pe care am inițiat-o.

Studiind problema datoriei istorice a Germaniei față de România de 18 miliarde de euro, am găsit în arhive o conexiune cu totul neașteptată în alt dosar nerezolvat al istoriei: profesorul universitar și diplomatul german Ernst Jäckh (1875-1959) scrie în Memoriile sale „Dergoldene Pflug Lebensernteines Weltbürgers” (Stuttgart 1954, p. 382) că România a cedat aurul său Germaniei prin Tratatul de Pace de la București din 7 mai 1918.

Iată că, răspunsul poate fi găsit, nu exclusiv la Moscova, ci chiar în inima Europei, la Bruxelles. Dacă ne-am afla într-un roman de Agatha Christie, poate chiar în „Orient Express”, am exclude din start ipoteza că cele 93.400 kg aur încărcate în vagoane într-un decor de iarnă, ar putea fi, în continuare, la Moscova. Voi demonstra, într-o serie de articole, care completează și duc mai departe datele prezentate aici, povestea reală a traseului Tezaurului: Rusia – Germania – Franța.

O istorie pe care Bruxelles-ul nu ar dori ca românii să o cunoască.

Problema tezaurului a fost reșapată periodic, asemeni unei povești cu zâne, adică fără vreo finalitate concretă, de politicienii României. Pentru că sună bine. Pentru ca 90% dintre români cred că problema tezaurului este importantă. Pentru că un secret nu este niciodată suficient de bine ascuns dacă asupra subiectului se așterne o tăcere absolută. Pentru început, iată traseul cronologic al istoriei Tezaurului.

23 noiembrie 1916: Capitulara Bucureștilor, Capitala României, în fața trupelor de ocupație germană. În zilele următoare, Statul Major și Comandatura germană au ocupat Hotel Bulevard, Capșa și Athéné Palace.

12-14 decembrie 1916: Tezaurul este încărcat, la Iași, în vagoane, cu direcția Moscova. Transportul viza exclusiv aurul României (**o cantitate de 93.400kg aur**) deținut sub formă de lingouri, monede diverse și bijuterii. Pornește către Moscova al doilea transport cu valorile Băncii Naționale a României din care, aur efectiv în valoare de doar 574.000 lei aur (echivalentul a circa **170 de kg aur**).

În total: 93.570 kg aur au luat drumul Moscovei, în cele două transporturi. Au dispărut exact 93.540 kg de aur. Rețineți cifra: este cantitatea de aur pe care o vom regăsi, cu o precizie uluitoare, în paienjenişul armistițiilor și tratatelor de pace de după Primul Razboi Mondial: transportate de la Moscova la Berlin și apoi în somația Antantei către Germania de a restitui „aurul României sau al Rusiei”.

18 decembrie 1916 (1 ianuarie după calendarul Gregorian): Alexandru Marghiloman scrie, în Notele sale politice: „Mecanismul emisiunii lor (n.r. al trupelor germane de ocupație) este următorul: ei emit indefinit, pentru a plăti soldele și tot restul. Pe măsură ce se emite, tezaurul acoperă la Berlin în marci.

— Eu: „Dar reglementarea cu România?”. El (n.r. generalul Petersen, șeful delegației germane la București): „Vom vedea la pace”. Cu alte cuvinte, administrația germană tipărea monedă în România pentru cheltuielile curente, pe care o garanta cu aurul României, pe care Guvernul român refugiat la Iași îl evacuase din țară.

5 ianuarie 1917: Banca Națională e pusă sub sigiliu de germani – „s-au dat 10 minute personalului pentru a se retrage”, notează politicianul român. După care adaugă că, Banca Națională a fost redeschisă a doua zi, dar sub supravegherea unui delegat german.

5 martie 1917: O altă ordonanță a administrației de ocupație anunța că Banca Națională a fost pusă sub sechestru și închisă până la noi ordine. „Ordonanța vizează faptul că Tezaurul și majoritatea Consiliului nu sunt la sediu”, scrie Marghiloman.

6 martie 1917: Liderul conservator afla conținutul imputernicirilor semnate de Col. Hentsch, noul șef de Stat-Major de la „Militarverwaltung”: „Administratorii-sechestării trebuie să se pună în posesia Băncii Naționale; sunt autorizați să exercite toate acțiunile pe care Banca le poate exercita și să dispună de tot avutul Băncii”(…) Spiess crede că germanii vor să se pună la adăpostul emisiunilor abuzive care s-ar face la Iași” (<http://de.scribd.com/doc/207736456/Document-e-1>).

Octombrie 1917: Marea Revoluție în Rusia. Comuniștii, sub conducerea lui Lenin, preiau puterea cu sprijinul financiar, ajutorul și angajamentul Germaniei cu intenția să incheie Frontul din Est.

13 ianuarie 1918: Sovietul Comisarilor Poporului de la Moscova ia hotărârea de a rupe relațiile diplomatice cu România, articolul 3 al acestei hotărâri stipulând ca: „Tezaurul României, aflat în păstrare la Moscova, se declara intangibil pentru oligarhia română”.

3 martie 1918: Rusia și Germania semnează Tratatul de la Brest-Litovsk, marcând astfel ieșirea Rusiei din primul război mondial, ca să înlature astfel Frontul de Est.

7 mai 1918: România semnează un document umilitor, Tratatul de Pace de la București dintre România pe de o parte și Germania, Bulgaria, Austro-Ungaria, Turcia pe de alta parte. Dincolo de cedările teritoriale impuse, România a cedat controlul activelor Băncii Naționale către trupele de ocupație germane. Din interpretările asupra acestui tratat rezultă că **România ar fi renunțat la Tezaur, odată cu documentele referitoare la acesta aflate în custodia BNR.** Profesorul universitar și diplomatul german Ernst Jäckh (1875-1959) scrie în Memoriile sale (Stuttgart, 1954, p. 382) că România a cedat aurul sau Germaniei prin Tratatul de Pace de la București. Se pare că **România ar fi renunțat atunci la dreptul de proprietar al tezaurului.** (<http://de.scribd.com/doc/207736450/Document-e-2>).

27 august 1918: Acordul financiar germano-rus, semnat în continuarea Tratatului de la Brest-Litovsk, prevede daune de război și compensări pentru prejudiciile aduse Germaniei prin confiscarea și sechestrarea averii germane în Rusia. Compensările în aur făcute de Rusia în contul Germaniei se efectuează, conform tratatului, în două tranșe: prima de 42.860 kg aur și a doua de 50.676 kg aur. **În total: 93.540 kg aur.** Sunt singurele tranșe prevăzute concret în tratat din cantitatea de aur pe care Moscova ar fi urmat să o trimită către Berlin (circa 245.500 kg aur) și, totodată cantitățile de aur care au ajuns ulterior la Berlin.

10 septembrie 1918: se efectuează primul transport de 42.860 kg aur de la Moscova la Berlin.

30 septembrie 1918: al doilea transport de 50.676 kg aur ajunge la Berlin

(<http://de.scribd.com/doc/207736448/Document-e-3>).

11 noiembrie 1918: Armistițiul de la Compiègne marchează înfrângerea Germaniei și anulează Tratatul de la Brest-Litovsk, Acordul Financiar ruso-german și Tratatul de Pace de la București. Conform armistițiului semnat între Germania, Franța și Regatul Unit (art. XIX – Clauze financiare), **aurul ar fi**

trebuie să fie predat puterilor Antantei care au declarat că-l vor ține în custodie până la semnarea unui acord de pace. Formularea exactă din armistițiu este: „**Restituirea aurului rusesc sau românesc capturat sau aflat în custodia Germaniei**”. Este clar că textul din armistițiu se referă la cele 93.536kg aur transportate de la Moscova la Berlin în septembrie (cantitate echivalentă cu cea a **Tezaurului României trimis, spre păstrare, la Moscova**). (<http://de.scribd.com/doc/207736453/Document-e-4>).

5 decembrie 1918: potrivit documentelor aferente armistițiului din 29 noiembrie, o cantitate formată din două tranșe de 42.866 kg aur, respectiv 50.676 kg aur (un total de 93.536 kg aur) pornesc, în două vagoane, pe linia ferată Mainz – Saarbrücken către căile ferate controlate de Aliți, pe riscul Guvernului francez. (<http://de.scribd.com/doc/207736445/Document-e-5>).

ianuarie 1919: În memoriul delegației române de la Conferința de Pace de la Paris, se arată că, în ce privește chestiunea Tezaurului, „Poate n-ar fi de dorit să i se cearp Germaniei, ca o categorie de despăgubiri, dar dl. Danielopol consideră că faptul de a face Germania garantă a acestei restituiri ar putea avea ca efect prezervarea acestor bunuri și asigurarea lor”.

23 iunie 1919: I.I.C. Brătianu se interesează într-un memoriu trimis d-lor Clemenceau (prim ministru al Franței), ministrului francez de Finanțe Klotz și mareșalului Foch dacă aliații au primit de la germani vreo cantitate de aur în contul României. Răspunsul ministrului francez de finanțe este negativ. (<http://de.scribd.com/doc/128701886/48980343-Tezaurul-Romaniei-de-La-Moscova-de-Andreea-Tutunaru>)

28 iunie 1919: se semnează Tratatul de la Versailles, iar Rusia, deși NU participă la semnare, are conform art. 116 a acestui tratat posibilitatea de a solicita direct pretenții de despăgubire Germaniei. Cu toate acestea, Rusia nu a cerut niciodată înapoi cantitatea de 93.540 kg aur transportate de la Moscova la Berlin în septembrie, în baza tratatului financiar ruso-german, anulat prin armistițiu din noiembrie 1918. (<http://de.scribd.com/doc/207736444/Document-e-6>).

16 aprilie 1922: prin semnarea Tratatului de la Rapallo, Germania recunoaște Rusia sovietică. Totodată Germania renunță conform art. 2 al tratatului la orice pretenție de despăgubire împotriva Rusiei (Atenție: pretenții admise la Brest-Litowsk și anulate ulterior de Aliți) cu condiția ca nici Rusia să nu despăgubească țări terțe pentru confiscările și naționalizările pe urma revoluției din Rusia. Reamintim că, inițial, România a pierdut controlul asupra Tezaurului aflat inițial la Moscova în urma sechestrării acestuia de către regimul instaurat de Lenin. După ce tot Germania ar fi trebuit conform tratatelor în vigoare (Tratatul de la Versailles) să despăgubească Rusia cu aurul 93.540 kg aur primit după Brest-Litowsk, tot Germania indirect renunța condiționat la pretenții de despăgubire din partea Rusiei pentru averile confiscate de către Rusia țaristă și bolșevicp. Deoarece cele mai mari plasamente de capital din Rusia erau germane, firesc că Rusia nu ar fi intenționat să ne restituie tezaurul și să se oblige din nou la plata față de Germania cu sumele fabuloase stabilite la Brest-Litowsk. Mai mulți delegați ai statelor participante, printre care și Brătianu, condamnă acest tratat pentru că favorizează Rusia. A plătit cumva Lenin pentru prietenia ruso-germană cu aurul românesc?

(<http://de.scribd.com/doc/207736443/Document-e-7>)

Toamna lui 1941: Armata a 4-a a Mareșalului Ion Antonescu, unul dintre cei mai înversunați adversari ai Sovietelor, ajunge dincolo de Nistru, până la Odessa, însă nu scoate nici un cuvânt despre restituirea Tezaurului de către Moscova.

1956: Rusia a trimis către autoritățile comuniste din România, aproximativ 33 kg aur, singura cantitate de aur returnată vreodată din Tezaurul care a luat drumul Moscovei în decembrie 1916. Și, cel mai probabil, singura care mai era depozitată, la acea, dată, la Moscova. Dacă scădem aceste 33 kg aur din totalul celor 93.570 kg aur care au ajuns inițial la Moscova, în cele două transporturi, obținem exact cele 93.540 kg aur care au fost trimise de la Moscova la Berlin, conform cantității stipulate în Acordul financiar germano-rus și cele 93.540 kg aur care au plecat din Germania către Franța, conform documentelor aferente armistițiului de la Compiègne.

ASADAR, AURUL ROMÂNIEI SE AFLĂ ÎN GERMANIA !!!

Nu întâmplător la data de 02 octombrie 2012 Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei hotărăște: România NU va primi Tezaurul înapoi de la Rusia!

Ei știu de ce!!